

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome In Qvatvor Lib. Sententiarvm M. Petri Lombardi

Spina, Claudius de

Parisiis, 1551

25. de fidei virtute & efficacia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38840

creduntur, quæ intelliguntur naturali ratione, quædam verò quæ non intelliguntur. unde Proph. Nisi credideritis, non intelligetis. *Esa. 7.*

Quod August. apertè distinguit. Alia sunt, inquit, quæ nisi intelligamus, non credimus: Alia, quæ nisi credamus, non intelligemus. Unde colligitur non posse sciri & intelligi credenda quædam, nisi priùs credantur: & quædam non credi, nisi priùs intelligantur, & ipsa per fidem ampliùs intelligi. Nec ea quæ priùs creduntur quàm intelligantur, penitus ignorantur, quum fides sit ex auditu. Ignorantur tamen ex parte, quia non sciuntur. Amatur ergo & quod ignoratur, sed tamen creditur.

*Hactenus
de fide quo
ad essentiã
suã & ob-
iectum, nũc
de ea quoad
subiectum
sive creden-
tes.*

DE FIDEI VIRTUTE
& efficacia.

DISTINCT. Vigesimaquintæ
CAP. Primum.

Sine fide Mediatoris nunquam fuit salus.

Illis enim qui præcesserunt Christi aduentum, & qui sequuntur, videtur profecisse fides sec. temporis processum: sicut profecit cognitio. Fides quippe magna dicitur cognitione & articulorum quantitate, vel constantia & deuotione. Est tamen quædam fidei mensura, sine qua nunquam potuit esse salus. Unde Apost. Oportet ac- *heb. 11.*

*Fides quæ
magis.*

cedentem credere quia Deus est, & quia remunerator est sperantium in se. ita profecto quod sine fide mediatoris nullum hominem vel antè vel post fuisse saluum, Sanctorum

Epist.

157.

authoritates contestantur. Vnde August. ad Optatum, Illa fides sana est, qua credimus nullum hominem, siue maioris, siue minoris ætatis, liberari à contagione mortis, & obligatione peccati, quod prima natiuitate contraxit, nisi per vnum mediatorem Dei & hominum, Iesum Christum: cuius hominis eiusque Dei saluberrima fide etiam illi iusti salui facti sunt, qui priusquam veniret in carne, crediderunt in carnem venturam. Eadem enim fides est & illorum & nostra, &c. Idem attestatur Greg. sup. Ezechiel,

CA P. Secundum. Ante & post Christi aduentum fides Christi fuit differenter reuelata maioribus & simplicibus.

Quid ergo diceretur de illis simplicibus, quibus non erat reuelatum mysterium incarnationis, qui piè credebant quod eis traditum fuit? Dicitur potest nullum fuisse iustum vel saluum, cui non esset facta reuelatio, vel distincta, vel velata, vel in aperto, vel in mysterio. Distincta, ut Abrahæ & Moyfi aliisque maioribus, qui distinctionem articulorum habebant. Velata, ut simplicibus, quibus reuelatum erat

f. 190 a 13.

ea esse credenda, quæ credebant illi maiores, & docebant, sed eorum distinctionem apertam non habebant. Sicut & in Ecclesia aliqui minus capaces sunt, qui articulos symboli distinguere & assignare non valent: omnia tamen credunt quæ in symbolo continentur. Credunt enim quæ ignorant, habentes fidem velatam in mysterio: ita & nunc minus capaces ex reuelatione sibi facta maioribus credendo inhærebant, quibus fidem suam quasi committebant. Vnde Iob, ^{cap. 1.} Boves arabant, & asinæ pascebantur iuxta eos. Simples & minores, sunt asinæ pascentes iuxta boues, quia humilitate maioribus adhærendo, in mysterio credebant, quæ & illi in mysterio docebant, qualis fortè fuit vidua Sareptana. Sufficiebat enim illis credere aliquos articulos de incarnatione Christi venturi. Et sic sanè dici potest Centurionem Cornelium habuisse fidem incarnationis ex reuelatione: sed an facta vel futura esset ignorauit. Deum enim vnum credebat, sed filium eius nesciebat incarnatum: ad quem vt sic crederet missus est Petrus.

CAP. Tertium. Fides, spes, charitas,
& operatio, quadam æqualitate commensurantur.

art. 10.

f. 224
a

* **G**regorius, Fidem, spem, charitatem, atque operationem dum in hac vita viuimus, ~~æquales sibi~~ esse apud nos inuenimus: quoniam quantum credimus, tantum amamus: & quantum amamus, tantum de spe præsumimus. Quisque enim fidelis tantum credit, quantum sperat & amat: & tantum operatur, quantum credit, & amat, & sperat. Sed tamen maior spe & fide charitas dicitur: quia cum ad Dei speciem peruenitur, spes & fides transeunt, sed charitas permanet. & quia charitas mater est omnium virtutū: quæ non ideo post fidem & spem ponitur, quæ ex eis oriatur, sed quia post illa remanebit aucta: Charitas enim nunquam excidit. Præmissa autem æqualitas proprie sec. interiorum actuum intentionem consideranda est. Huic tamen quod & hic & superius dictum est, scil. quod charitas non est ex fide & spe, sed è conuerso, obuiare videtur quod ait Apost. Finis præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta. Quod exponens August. cor accipit pro intellectu, & conscientiam pro spe. Non ergo charitas fidem & spem, sed fides & spes charitatem præcedere videntur. Hoc ergo ea ratione traditum intellige, non quod fides & spes causa vel tempore charitatem, omnium bonorū matrem, præcedant: sed quia charitas sine illis in aliquo

2 260. a.

*Charitas ob duas
rationes maior.
fide et spe dicitur*

obuiatio.

*Saluio
195. d. 110.*

*U. a. l. m. a.
V. h. m. a.*

esse non potest, sed illa sine charitate possunt esse : quamuis non sit pia fides vel spes sine charitate. Ergo ex fide & spe procedere dicitur charitas, quia nulli prouenit sine istis.

D E S P E.

D I S T I N C T. Vigesima sexta

C A P. Primum.

Spes rectè definitur.

E S T autem Spes, virtus qua spiritualia & æterna bona sperantur, id est cum fiducia expectantur. Est enim spes certa expectatio futuræ beatitudinis, veniens ex Dei gratia & meritis præcedentibus, vel ipsam spem (quam natura præit charitas) vel rem speratam, id est beatitudinem æternam. Sine meritis enim aliquid sperare, non spes, sed præsumptio dici potest.

C A P. Secundum. *Spes est de inuisibilibus.*

Sicut verò fides, ita & spes est de inuisibilibus. vnde August. Fidem appellamus earum rerum quæ non videntur. De spe quoque dicitur, Spes quæ videtur, non est spes. Quod enim videt quis, quid sperat?

*in En-
chirid.
cap. 8.*

Ro. 8.

C A P. Tertium. *Distinguitur fides à spe.*